

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XIV. évfolyam 7. szám 2005. április 6.

TMT
különszám

JELIGE: MCSP

Limerick-füzér(ke)

mottó:

akkor jó a limerick, ha a polisok is művelick

*Egy írországi tartomány
nevét kölcsönözte e találmány.*

*E pajzán kis versikét
művelik az emberkék;
álljon itt pár iromány:*

Ülünk az órán,
lessük az órát,
de az idő meg se mozdul,
míg mi ismétélünk vadul
irodalomórán.

Szóba kerül kicsi Szapphó,
kit nem érdekel a sok macsó,
szavaiknak nem dől be,
akkor rózsás arcbőre,
ha simítja egy női kacsó.

Görög után római:
Vergilius nem mai.
Verseiben hexameter,
képeiben birka legel
s a műve idilli.

A középkorban járunk,
minnesang-re várunk.
Ím jön Walther von der Vogelweide
leírom, s tele lesz a sorom vele.
Jobb, ha most továbbállunk.

Minden éjjeli útján Villon
előtt sok női láb szét kellett nyíljon,
nem okozott problémát,
gólya hozott kisbabát
s így volt miről írjon.

Nézzünk át az angolokhoz,
hogyan ez a kor itt mit hoz?

A habzó sörhöz
ad pár költőt
és sok színdarabot.

A kis Willi lándzsát ráz,
nem értik, mit magyaráz.
Lelépett hát Londonba,
egyenest az új Globe-ba
– nos, így már mindjárt más!

Kanyarodjunk keletre,
hol éppen az ifjú Goethe
bőrig ázik
s reáfázik
egy déli kitérőre.

Újabb századba érve
csillapodik az osztály mérge.
Hamarosan kicsöngetnek,
de még csak a Grimmék jönnek;
ezzel közel sincs vége.

Wilhelm és Jakob
nem lopta a napot,
elutaztak vidékre,
gyűjtöttek szép meséket
s teleírtak sok-sok lapot.

Puskin már akkor orosz,
mikor nem volt még kolhoz.
Felesleges ember,
kínoz engem élvezettel;
párbajozni ritkán, de halálosan szokott.

Visszatérve Franciába
megérkezünk egy vásárba,
ahol sétál a Victor
s mi már tudjuk, nem lesz piktor,
ha belezúg a cigánylányba.

Karon fogta kedvesét Charles,
így sétál a férfi és nő: egy pár.
Elmennek egy dög mellett,
a szagok nem oboa-édesek...
Ideje továbblépni hát!

Ni, egy amcsi: Edgar Poe!
A vállán fekete holló!
Modern és érzékeny,
élete képlékeny,
ezért sem lett öregapó.

„Jaj, a függönyt húzzátok el!”
„A pofátokat fogjátok be!”
Nincsen olyan sok már hátra,
irány az orosz pusztára,
amit most is hó lep el:

Fut világgá Tolsztoj,
Szojka kiált: “Sztoj!”
De ő nem néz hátra,
viszi messze lába
s nyomát befedi a por.

Vissza ködös Albionba,
rúgjátok a kis spionba!
Jön a huszadik század,
tedd keresztbe lábad,
a tanárnő ezt mondja:

Nemesi család sarja Oscar,
bírósgon érte őt a kár.
Sebastian lett a neve,
ettől lett rossz a kedve,
ennek oka volt a másság.

Én még írok,
ti már sírtok,
abba mégse hagyom,
olvassátok, mert folytatom:
írok, amíg írni bírok ☺

Drága Marcel,
ha kekszet eszel,
figyelj az időre
s juss végre dülőre,
hogymit is keresel!

Letűnt
s eltűnt
az idő
– ej, mi kő’ ? –
gyerünk, együnk!

Annyi minden volna még,
de a hasáb itt nem elég.
A tanulásnak mára vége,
s ha a kezem nem remegne,
tuti, hogy írnék még!

JELIGE: POÉNGYILKOS AZ UTCASAROKRÓL

Három fricska egy témára

A száguldó örült és a megálló

A magasból csapott le a metsző téli szél a körútra. Végigszáguldott a házak előtt és a pirosnál várakozó kocsik között, hideggel terítve be a körutat. A fák lombkoronái recsegve hajoltak meg a szél útjában, esélyük sem volt megállítani ezt a féktelen, száguldó örültet. A szél vadul, céltalanul robogott a körúton, ahol nem állt semmi sem tombolása útjába. Végül elérte a villamosmegállót. Erőt gyűjtve lecsapott, végigdübörgött a villamosra várakozókon, nem törődve a szitkozódással. Belekapott a földön mindenfelé heverő szórólapokba és felkorbácsolta őket, mint ahogy az őszi szellő a faleveleket hullámként görgeti maga előtt. Fagyos érintése megcirógatta mindenkinek az arcát, aki az útjába került, még a földön elterült emberét is, aki hátát az oszlopnak támasztotta. Majd tovább szállt felfelé, magasan a város fölé és szétterült az éjszakai égen.

Lent, a villamosmegállóban emlékeztek erre a téli szélrohamra. Nagyjából három másodpercig, míg mindenki lerázta magáról a szél okozta reszketést. A férfi a sínek mellett várakozva összébb húzta magán fekete kabátját. Körbepillantott. Szeme azonosította a teljesen átlagos villamosmegálló minden kellékét. A megálló elején tábla, mely jelzi, hogy ez egy villamosmegálló, menetrend és egy narancssárga kuka, alatta szeméttel. Jobboldalt kocsiút, ekkor már nem valami nagy forgalommal, baloldalt pedig az acélszürke sínek.

A villamosmegálló elengedhetetlen kelléke még a villamosra várakozók csoportja. A fekete kabátos férfin kívül volt még néhány várakozó errefelé. A férfi pár szemrebbenés alatt végigpásztázott mindenkit. A többiek is idegesen toporzékoltak és összébb húzták magukon a kabátot, hiszen ilyenkor télen, főleg éjszaka nem ritka a nagy hideg. Emberünk szeme ezután a földet kezdte vizsgálni. Pillantása végigsiklott a sárral bemocskolt hóbuckákon és a latyakon. Ahogy, így a földet vizsgálta felfedezett előbb egy cipőt majd egy lábat, végül egy egész embert a földön. A fekete kabátos férfi pillantása megállt ezen az alakon. Az alak a földön ült, a lámpaoszlopnak támaszkodva, azonban homály fedte, ugyanis a lámpaoszlop tetején lévő lámpából az élet végleg kihunytt, homályba borítva a villamosmegálló ezen szegletét.

A fekete kabátos várakozó arcára, ahogy az alakot bámulta, lassan undor ült ki.

– Egy csöves! – gondolta. – Hemzseg tőlük minden rohadt megálló, néha még a villamos is. Nem igaz, hogy nem tudnának valahová eltűnni, állandóan szem előtt kell lenniük! Ez is! Rendesen leitta magát, és most itt terpeszkedik a megállóban.

A férfi hátat fordított az oszlopnak támaszkodó alaknak és megremegett, ahogy egy újabb szélroham keresztülsöpört a villamosmegállón. Idegesen toporzékolt, szeretett volna már otthon lenni a jó meleg fűtött lakásban.

A távoli sötétségben egy fénypont mozdult, majd a villamosmegálló felé kezdett közeledni. A magasfeszültségű kábel az oszlopok között kifeszítve remegni kezdett, a síneken egyre erősödő dübörgés érkezett. A fekete kabátos ember a hang irányába fordította a fejét, és sóhajjal konstátálta a villamos érkezését. A villamos csikorogva megállt, kinyíltak az ajtók, az emberek felszálltak. A fekete kabátos ember leült az ablakhoz, kinézett, előtte pont az oszlopnak támaszkodó alak hevert. A férfi arcán azonban már csak a teljes érdektelenség látszott, hiszen ő már máshol van, a villamoson ül, egy másik világban, ahonnan a kinti világ furcsán lehetetlennek és groteszknek tűnt, és különben is ő már hazafelé tart a jó meleg házába. Az ajtók becsukódtak, a villamos megindult, a fekete kabátos férfi még egy utolsó pillantást vetett az ablakra, majd tovarobogott a villamossal, és soha nem tudta meg, hogy az alak, akit bámult, egy halott ember volt.

Egy hulla eltakarítása

A villamosmegállóban nem hallatszott a térfigyelő kamera zümmögése, ahogy a környéket pásztázta. A kamera ide-oda fordult egy oszlop tetején, mint valami örökké figyelő szempár. Végignézte, ahogy megérkezik egy villamos, az emberek felszállnak, utolsónak egy fekete kabátos férfi, és végül a villamos eltűnik a sötétségben. Újra mozgásba lendült, elfordult, majd megállt a félhomályban ücsörgő alakon. A monitor előtt ülő álmos, kissé borostás ember, aki a kamerát kezelte egy közeli házból, lassan méricskélte a képernyőn látszó alakot, majd a telefon után nyúlt, tárcsázott és leadta az utasítást, hogy valaki menjen ki a megállóhoz, ébressze fel és zavarja el a csövest. Öt perc múlva megjelent a „végrehajtó” a megállóban. Kopasz, harminc körüli, jó erőben lévő, széles vállú ember indult a félhomályban ücsörgő alak felé. Láthatóan nagy hatással volt rá a téli szél és az ilyenkor szokásos időjárás, ugyanis folyamatosan a fogait csikorgatta és azon gondolkodott, hogy vajon miért mindig őt küldik a rohadt kuncsorgókhoz, és persze a lehető legrosszabb időben. Fekete bakancsa alatt fröcskölt a latyak, ahogy célpontja felé közeledett, majd nagy szusszánással megállt előtte.

– Na, vége az ingyen szállásnak, tessék szépen felkelni és elhúzni! – szólt a félhomályban ücsörgő alakhoz. Semmi mozgás.

– Na ébredj már fel, részeg barom!- szitkozódott kissé hangosabban. Megint semmi.

Ekkor a kopasz bakancsos férfi oly hatalmas türelemről tett tanúbizonyságot, amit a várakozáson edződött emberek is megirigyelhetnének.

– A rohadt ku*va anyádat, velem szórakozol, baz* meg!

Kissé ingerült kirohanását tett követte; nem éppen szelíden vasbetétes bakancsát az állítólagos csöves oldalába mélyesztette nagy lendülettel. Az alak nem adta semmi jelét, hogy megértette volna a célzást.

– Te akartad, baz* meg!- mondta a kopasz. Lehajolt megmarkolta az alak kabátját, de mielőtt megránthatta volna, valami ragadós anyag a kezére folyt. Hátrébb lépett néhány lépést, hogy lássa, mi van a kezén. Szeme elé emelte kezét, mely bíbor színben játszott, véres volt. A bakancsos ember néhány pillanatig még nézte a kezét, majd bambán odalépett az alakhoz. Megpróbálta kitapintani a pulzusát, de nem járt eredménnyel. Előkapta mobilját és beszólt a központba, hogy küldjenek egy mentőt, ugyanis egy hulla fekszik a megállóban.

Negyedóra múlva egy mentő szirénázása töltötte be a körutat. A villamosmegállónál lefékezett, kikapcsolták a szirénát, azonban a kocsi tetején lévő lámpa kéken villogott. A kék fény úgy csillogott a halott alak semmibe meredő szemén, mintha csak repedezett üveggyölyön játszana. A mentősök kipattantak a kocsiból egy hordággal, és a villamosmegállóba siettek. A mentőorvos letérdelt az alak mellé, zseblámpával megvizsgálta a halottat. Miután befejezte ténykedését, megállapította, hogy jól értesítették őket; a halott tényleg halott. Intézkedett, hogy segédei rakják rá a hordágyra, majd be a kocsiba. A mentő motorja bűgva megindult, a kocsi sziréna és fényjelzés nélkül lassan maga mögött hagyta a villamosmegállót, hiszen sehová sem sietettek már.

Gondolatok a vérben

– Miért? – gondolta zihálva a férfi, miközben nyögött a levegővétel okozta fájdalomtól.

– Miért? – kérdezte magától újra. – Még futottam a villamos után, nem akartam várni a következőre a hidegben. Bezárta az ajtót, pont előttem. Aztán egyedül voltam. Nem volt senki az állomáson. Senki. Aztán jöttek azok ketten. Felém jöttek, azt hittem, nem hozzám. De mégis hozzám jöttek. Semmi, egy szót se szóltak, csak megszúrtak párszor a késeikkel, én meg összeestem. Az arcuk! Megrémített az arcuk! Az a közöny, ami az arcukra volt írva, mintha csak a dolgukat tették volna. Ilyen könnyű embert ölni? Belöktek ide a félhomályba, miután elvették a táskám és a tárcám, majd felszívódtak – újabb fájdalom roham a levegővételtől, de ezúttal már vért is köpött a haldokló alak. Nehézkesen elemelte fel a fejét, körbepillantott.

Időközben emberek, várakozók jelentek meg a villamosmegállóban.

– Miért nem jön ide hozzám senki megnézni, hogy miért fekszik valaki a lámpaoszlopnál? Miért? – A gondolat teljesen fejbe vágta, ledöbbsent.

– Kiáltsak segítségért? Már nem számít. Semmi sem számít most már.

Az alak nem próbálkozott segítséget hívni, de a tüdejét ért vágás miatt már úgysem bírt volna kiáltani. Rájött, hogy egyedül fog meghalni ebben a villamosmegállóban. Teljes nyugalom és eszeveszett keserűség rohanta meg.

– Már nem számít semmi. Miért nem akarnak észrevenni? Egymást miért nem vesznek észre? Én miért nem vettem észre senkit magam körül?

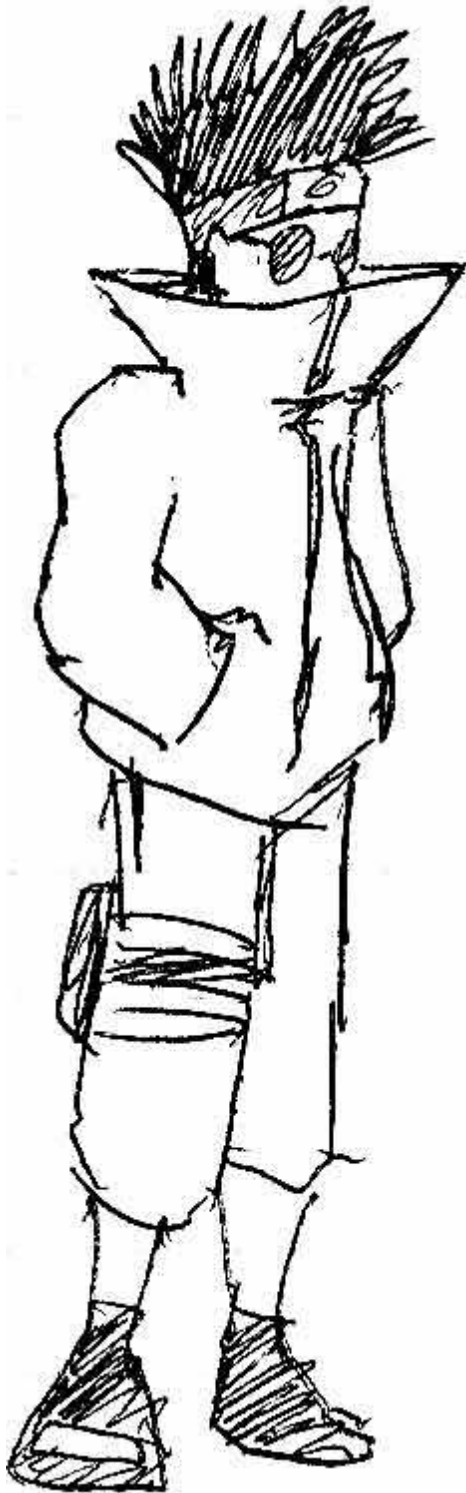
Keserű mosoly terült szét véres ajkán. A végső lecsukódás előtt felnyílt a szeme, és látta a világot még egyszer, utoljára.

A dühöngő téli szél végigrobogott a villamosmegállón. Tombolva belekapott az emberek kabátjába és durván nekik csapódott, de nem tudta senki sem útját állni. Majd odaért a haldokló emberhez. Szelíden körülölelte, megvárva az utolsó szuszt, majd egy ember lelkével tovatűnt a hideg téli szél a körút felett.

Az alak a félhomályban meghalt. Szeme üregesen meredt a semmibe. Már nem érzett, már nem gondolt, és nem láthatta, ahogy egy fekete kabátos ember viszolyogva néz egy halott embert.

JELIGE: A 2002. OKTÓBERI ÁRAMSZÜNET EMLÉKÉRE

Metrókatasztrófa

Reggel van, és fel kell kelnem,
El is hányom magam menten.

Iskolába miért járjak?
Villamosra miért várjak?

Felöltözöm, s elindulok
Nem késem, és nem is futok
Reménykedem, hogy beérek
A metróba még épp beférek.

Alagútban sok az ember
Mint szardínia sok heringgel
Lépni most már nem tud senki
Metró fékez, áram semmi

A sok ember kiözönlik
Mint a tea, ha kiömlik
Gyalog indul arra-erre
Nem gondol már munkahelyre

Süt a nap, már nem sietek
Sétálgatok, füttyülgetek
Az órát majdnem lekésem
Ez a legjobb nap a héten!

Jelige: Ahoj

! ? !

Ki akarok futni a világból!
 És senki se érjen utol!
 Rohanni akarok a semmibe!
 Oda 'hol senkinek sem kell félnie!

Miért kell mindig megfelelni?
 Mindig csak igyekezni?
 'S nem elfogadni az embert!
 Aki már élni sem mer!

Miért kell szabályok szerint élni?
 'S nem egyszerűen boldognak lenni!
 Miért kéne maszk mögé bújni?
 Miért kéne álruhát hordani?

Nem tudom megérteni az embereket!
 Se az elveiket, se a tetteiket!
 Nem tudom megérteni az életet!
 Se a perceket, se az éveket!

Nem értek én már semmit se!
 Nem érdekel engem már semmi se!
 Nem érdeklek én már senkit se!
 Nem ért már engem senki se!

Innen csak elbújni volna jó!
 És megszökni gondok elől valahol!
 Ez gyávaóság tudom, mert itt maradnak!
 De milyen jó megszűnni egy pillanatra!

Azt képzelni más vagyok, más helyen!
 Elhinni azt amit képzeltem!
 Mindig csak másra vágyani, jót remélni!
 'S ami megvan, annak képtelen örülni!

Éjszaka

Újra itt a telihold
 Vérengző farkasok éjszakája
 Ott fekszik számos holt
 'S mind felzabálja

Vonyítva hívják testvéreiket
 A vörös hold egén
 'S nincs semmi könnyörület
 Az áldozatok holttestén

Cafatokra szedik szét
 Egy falat sem marad
 Sebesen fut szerteszét
 A gyilkos csapat

'S a narancssárga hold
 Még némán feltűnik
 'S van egy-két holt
 De aztán megint eltűnik

Fel-felvillan citromsárgán
 'S néhány sebet ejtenek
 A farkasok, 's síró áldozatán
 Nassolnak eleget

Végül megjelenik a ragyogó hold
 Az ég közepén
 'S körötte fekete égbolt
 Az éjszaka sötét menedék

(nincs cím)**Szokatlan**

... 'S ment a vadász
Egyedül a rengetegben
Az egyik út a halál
Akkor, ha véget vet
'S másik a folytatás
Ha szereti az életet

De ő se tudja mit akar
A kétségek tengerében
A magány mindent betakar
Az ár vigyen el mindent
Ő is az árral halad
És ott van újra a rengetegben

Kitaszítva a világból
Vadászik szeretve és társakra
Évek óta egyedül barangol
Megszakad már ilyen fáradtan
Messze a világ zajától
Magányos vadonban

Megy 's nem érti
Miért áll mindenütt akadály
Amerre megy csak reméli
Egy újabb ott már nem áll
Egyszer talán megéri
Hogy simán mehet tovább

De meglehet, a halál útjára lép
Inkább levágja az élet útját
'S elordítja magát elég
Senki sem figyel sorsát
Azt hiszi gyáva pedig merész
'S csak hagyják...

Megszokom a tudatot

Elfogadom a sorsot

Megtűröm az éveket

Elviselem az éveket

Csak ábrándfelhőket kergetek

Semmi sem valós csak képzelgek

Riasztó valóság mellett

Valótlan álmvilágban élek

Nincs közöttük arany középút

Vagy a reménytelen szép, vagy az igaz
rút

'S mintha kettős életet élnék

Mint bolond ki kergeti énjét

'S akkor már nem tudom

Megszokni a tudatot

Elfogadni a sorsot

Megtűrni az életet

Elviselni az éveket

Se megszokni az igazat

Elfogadni magamat

Megtűrni a balszerencsét

Se elviselni szívek verését

JELIGE: Bebe

Bebe

Bebe rendes gyerek volt. Legalábbis ezt mondták róla, akiknek Bebe csak amolyan mindennapi passzív-lázadó kiskamasz volt. Pedig Bebe több volt, mint egy rendes gyerek.

Bebét szülei nem tudták hova adni hatévesen, mivel volt egy kis incidens a papírjaival. Egy évvel később kezdte így a sulit, egy évig pedig szülei (jórészt apja) tanígtatták matematikára, irodalomra, miegymásra. Szülei egyszerű, személyiségproblémákkal küszködő emberek voltak, így nem csoda, ha Bebe nem sokat tanult tanulókorszaka első évében.

Bebe furcsa gyerek volt. Legalábbis ezt gondolták róla később az osztálytársai, mert magába zárkózó, csendes fiú volt, sokat bámészkodott, azaz amolyan negatív gyerek volt. A többinek az ellentéte mindenben; ha láttak például egy hajléktalant, a többi gyerek elkerülte, Bebe viszont odament hozzá.

Bebének ugyanis különleges hobbija volt: Bebe szeretett. Mások bélyeget, lepkéket, söröskupakot gyűjtöttek, repülőmodellt építettek, vagy posztereket terveztek, Bebe pedig szeretett.

Bebét születésétől fogva ösztönösen kerülték az emberek. Még a főorvos is vizsgálta tőle egy kicsit még újszülött korában. Bebével nem sok minden történt kisgyerekkorában, ezért tizenkét évesen is jól emlékezett, milyen volt az anyja, mikor ő két éves volt.

Egy napon, mikor Bebe négy éves volt, apja épp pozitív időszakában volt, anyja pedig a negatívban. A hétköznapi ember úgy mondaná, összekaptak, ám náluk ritka volt, hogy bármin is összekapjanak. Általában, egyszerű emberek lévén nem volt szükségük szavakra, most azonban komolyan összeveszttek. A vita hevében Bebe apja azt mondta az anyjának:

– Elegem van belőled, bárcsak sose láttalak volna.

Ez a mondat mélyen megrázta Bebét, így négyévesen is. Bebe nem értette a szavakat, de érezte, mi járt apja fejében. Életében először megijedt.

Mint mondtam, Bebének szegényes gyermekora volt. Egyetlen barátján (egy hangyán, akit Bebe szívéből szeretett) kívül nem kötött különösebb ismeretséget, mint más korabeli gyerek. Éppen ezért a felnőttek nagy része kerülte, mivel azt hitték, kicsit fogyatékos. Aki odament hozzá, az is inkább szánalomból, mint kedvességből tette.

Bebe különös hobbiára hatévesen talált rá. Egy késő téli napon anyjával sétáltak a hentestől, amikor Bebe észrevett egy csapat gyereket, akik normálisan viselkedtek. Beszélgettek, röhögcséltek, egyiknek gördeszka lógott ki ledobott táskájából. Szürkés, kicsit ködös nap volt, meglehetősen depresszáns hangulattal. Kis, macskaköves tér volt, ósdi szökőkúttal a közepén. Kicsit amolyan „olasz falu” hangulata volt, csak kicsit kopottabb.

Míg az anyja imádkozott és az életen töprengett, Bebe odament a fiúkhöz. Apja kirohanása után ez volt a második forduló az életében. Odasétált a gördeszka fiúhoz és azt mondta:

– Szeretlek.

A fiú pont úgy reagált, ahogy más is tette volna. Megverte.

Bebe csodálkozott egy kicsit, ez volt ugyanis élete eddigi legérdekesebb élménye. Mikor a fiúk elmentek, mosolyogva visszament anyjához, aki kézen fogva hazarángatta. Hazafelé menet Bebe az eseten gondolkodott, s végül arra a következtetésre jutott, hogy mindegy, mit tesznek vele az emberek, helyes, amit csinál. Még most is szerette azt a gyereket.

Pár év múlva a gyerekek megfenyegették Bebét az iskolában. Bebe nem értette, mit mondanak, mivel nem értett a modern gye-

rekek nyelvén, ezért űzte szokásos hobbiját: szerette őket. Mert Bebe boldog volt.

Másnap Bebét holtan találták a járdán. Valaki leütötte. Gyűrött, szakadt ruhái koszosan borították a testét, mintha nem is rá illettek volna. Ott feküdt egyszerű eszével, törött szemüvegével, külön hobbiával.

Mosolygott.

A titok

A két fiatalember hangos nevetése kikölkentően hatott a csendes betontömbök alkonnyati csendjébe. Halk, szomorkás belvárosi idő volt, ahol a fém- és betondzsungel közömbös légkörében már nem számított, milyen évszak van.

– Láttad, milyen arcot vágott? – kérdezte Gara.

– Igen, mint aki vekkert reggelizett... – mondta derűsen Derack.

A két fiú inkább haver volt, mint barát. Gara, akinek feltűnősködő és bosszantó jellege miatt nem maradt meg túl sok ismerőse, sokkal inkább barátjának tekintette Derackot, mint a vezető típusú, okos és tapasztalt Derack őt. Derack, ha akarta volna, lerázhatta volna az idegesítő fiút, valamiért azonban megsajnálta, végül pedig azt gondolta, hadd legyen egy kis sikerélménye a srácnak – legalább barátszerzés terén.

– Tényleg, hogyhogy erre jöttél? Te nem a depónál laksz? – kérdezte Derack.

– Mutatni akarok valamit – válaszolta Gara titokzatosan.

Derack dühösen horkantott. Mikor Gara ilyet csinált, általában valami infantilis „hósettett” vitt véghez; most majd nem tudja levakarni magáról egész délután.

Mikor beértek egy homályosabb sarokba (az amúgy is teljesen üres mellékutcában), Gara letette a táskáját és azt mondta:

– Na, most figyelj! – közben pedig előhúzott hátizsákjából egy aktatáskát. Felállt, és látványosan kinyitotta.

A félhomályban is tisztán kivehető volt a Derack arcára kiülő döbbenet, melybe egy kis félelem is vegyült.

– Na? – kérdezte büszkén Gara.

– Ezt hol szerezted? – kérdezte Derack suttogva, meg sem hallva Gara kérdését.

– Lenyúltam – válaszolta büszkén. – Ott hevert, csak egy zsák volt rádobva. Bűn lett volna otthagyni – tette hozzá mesterkéltné lazasággal.

– Te egy barom vagy – mondta Derack. Ez egy kissé meghökkentette Garát, mivel elismerést várt.

– Miért hoztad el? – kérdezte Derack érzelemmentesen.

– Miért ne? – felelte Gara, bár tudta, hogy ezzel hibát követ el.

– Miért ne? MIÉRT NE???! – ordította magából kikelve Derack. – Te megőrültél?! Felfogtad, mit tettél?! Van fogalmad róla, mi lesz ebből?!

– De... azt hittem, tetszeni fog... – mondta halkán, megszeppenve Gara.

– Jaaa, perszee!! Gratulálok, igazán ügyes vagy! Kibaszottul büszke vagyok rád!! – Derack tombolt a dühtől. – Azt hiszed, annyira talpraesett vagy?! Azt hiszed, én nem vettem észre?! Képzeld el, még az a surmó Buco is észrevette!! De több esze volt, mint neked, és ott hagyta! Csak te vagy ekkora kretén állapot, hogy elhozod!! De egyet jobb, ha megjegyzel – mondta, és egészen közel hajolt a döbbsent Garához. – Ha ez kipattan, ne számíts arra, hogy majd melletted állok. Ha bele mersz keverni engem, ha csak kiejted a szádon a nevemet, garantálom, hogy többször nem fogod. Nem érdekel, ki tudod-e vakarni magad a szarból, ha már bele tudtál mászni. Ne feledd, ha bármit mondasz rólam, higgy nekem, megbánod! – mondta, majd dühösen bevágott az egyik sikátorba, magára hagyva a földbe gyökerezett lábú Garát.

És hetvenöt nap múlva, mikor hallotta a rácsok fémes csattanását a háta mögött, Derack már biztosan tudta, hogy Garának, aki immár hetvennégy napja halott volt, mégiscsak eljárt a szája.

De meg is bánta.

JELIGE: SZATÍR

Ha a rózsák vért könnyeznek

I.

Szép virágos mezőn, gyönyörű hajnalon,
Harmatos füvek közt, színes domboldalon,
Mikor a réten csak tücskök ciripeltek,
Reggel szent dalával kis rigók keltettek,
A fiú bevallotta a lánynak a szerelmet.

Fiú:

Ó, látod könnyezek, ne nézz rám így kérlek!
Szemem nem bírja ki e hatalmas szépséget!
Úgy érzem, bűnt teszek, mikor hozzád érek,
Nem méltó gazdája e gyönyörnek, e kéjnek!
De kérlek szép leány bocsásd meg ezt nekem,
Ajkad csókja nélkül nincs boldog életem.

Lány:

Hát ne késlekedjél, csókolj meg hosszasan,
Én szívből szeretlek, ne légy boldogtalan!
És nem bocsátok meg, nincs mit bocsátanom,
Hisz érintésedet kívánom, akarom!

Ajkak az ajkakhoz, test a testhez értek,
És átadták maguk a vágyak tengerének.

II.

Teltek a napok, a hetek, a hónapok,
A két ifjú szívében a szerelem lobogott.
Szüntelen kerestek egymásban vágyakat,
Beteljesítették a régen szült álmokat,
Nem ismervén kísértést, kint és keservet,
Hajszolták, kívánták az élvezeteket,
Nem is sejtve azt, hogy túl sok jó rosszal jár,
Mint ahogy rút varjú a haldokló után száll.

Egy a napon a fiúnak szép ötlete támadt,
Meglepetést akart okozni a lánynak.
Virágos kertjéből szép rózsát szakajtott,
Mint kedvese ajkai, tündöklött, piroslott.
Mert meglepetés volt, váratlan érkezett,
Viszont a lány is meglepetést szerzett.

A fiú kezéből szín piros vér folyt ki,
Ahogy a rózsát elkezdte markolni.
Elkezdte markolni, hatalmas kínjában,
Lüktető dühében, gyötrő fájdalmában.
Nemcsak a keze kezdett el vérezni,
Kezdett a lelkében is vérzést érezni,
Szemében gyűlölet, mint dühös bikának,
Eltűnt most onnan a szerelem, imádat.

Fiú:

Érzelmek szajhája, hazugság kéjnője!
Szerelmet vall nekem, s mással fekszik le!
Ez, mondd, ez a hatalmas szerelem?
Hogy halálos sebet ejtesz a lelkemen?!

A férfi, akivel megcsalta a lány:
Hé te szerencsétlen, te itt mit keresel?
Enyém ez a lány, mert engem érdemel!
Takarodj innen, míg szépen beszélek,
Ne haragítsál föl, hagyjál békén minket!

Fiú:

Na gyere te féreg! Te férgek szégyene!
Ördögi dühömnek levezetője te!

Ha haragom nincs már,
már csak kínom marad,
Amibe lehet, hogy lelkem beleszakad.

És ekkor a rózsza vértócsába pottyan,
A felhevült ifjú a férfihoz rohan,
És a férfi arcát addig üti, ökleli,
Míg nem kezd kezén idegen vért érezni.

III.

(Egy hét múlva a fiú szobájában)

Egykori szerelmed, egykori kedvesed,
 Utolsó hír tőlem, vérrel írom neked.
 Többé nem látsz engem, nem hallasz felőlem,
 Én ebbe a kínba most beleőrültem.
 Nincsen már értelme az életemnek többé,
 Szép szerelmem változott át, beteg gyötrelemmé.
 Kezem már begyógyult, de lelkem nem fog sosem,
 Feledni próbállak, de meg kell ölnöm lelkem.
 Isten veled egykori egyetlen szerelmem!

A levélnek vége lett a fiú szeme fönnakadt,
 Elszorított karjában egy elhasznált tű maradt.

* * *

Léteznek még angyalok

Ha lenne mennyország, te angyal lány lennél,
 Tündöklő szárnyakkal, felhők közt születnél,
 S minden nap éjjelente, égre bukkanva,
 Őrködnél, vigyáznál a lent alvókra.

S kik tisztító tűz lángján átjutottak,
 A lelkek kik sok mocskot ekkor lángba dobtak,
 Meghajolnának s csodálnának téged,
 Áldásodért szállnának a lelki szegények.

De nincsen mennyország, csak a szép álomban,
 Mert csupán gyávaság hinni túlvilágban,
 S angyalok sincsenek az egeken szárnyalva,
 Csak pár tiszta lélek sírdogál kínjába.

Helyette van mocskok, csalás és hazugság,
 Hamis, hűtlen érzélem, mást bántó bujaság,
 Egymást marcangoló, önző, rút büszkeség,
 Kell lenni valahol, valakiben még szépség.

Ó, én megtaláltam, angyal vagy te, drága,
 Önzetlen és tiszta szíved ragyogása,
 És bátran nevethek bele a világba,
 Mert te vagy bizony,
 te vagy lelkem mennyországa!

Tudsz e szeretni?

Süvölt a viharos, bús őszi szél,
 Reszketés járja át testemet,
 Ahol virágos mező volt még,
 Most a varjak esznek egy tetemet.

Halott levelek lábaim alatt,
 Suttogják csendben az elmúlást,
 A felhőkben valami démoni harag
 Üvölti a léleknek fájdalmát.

Ez a világ itt szívemnek világa,
 Hol ős a magány, vihar a félelem,
 Szélnek ereje, varjak károga,
 A szerelem elleni küzdelem.

Kedves, kérlek, most ülj ide mellém,
 Kezeddel fogjad meg a kezemet,
 Sújgad fülembé, kérlek őszintén,
 Tudod-e szeretni szívemet.

Ha nem tudod, úgy engemet hagyj el!
 Az utolsó csók tőled, és az isten áldjon!
 Engedd, hogy a tisztító, rideg tél,
 Beköszöntsön, és acélos szívet csinál-
 jon.

Ha tudod, viszont szeress igazán!
 Hogy a beteg lélek az őszből
 kigyógyuljon,
 Tárd ki szíved újra, angyalkám,
 Hogy lelkembe még egyszer tavaszt
 varázsoljon.

Ballagás

*„Írtam a ballagásunkra.
Persze csak akkor, ha tetszik nektek.”*

Ne feledd el, kérlek, régi jó barátom,
Hogy szívünkbe bújt az a négyéves álom,
Mit veled töltöttem, mit veled szerettem,
S megmaradt örökre mostan bús lelkemben.

Emlékezz majd, kérlek, régi jó barátom,
Vigyázz az emlékre, ne hagyd, hogy elszálljon,
Emlékezz estékre, emlékezz napokra,
Amire azt mondd majd, „Bárcsak most volna!”

Őrizd meg szívedben régi jó barátom,
Mikor együtt voltunk Balatonon, nyáron,
Együtt dülöngéltünk, együtt mulatoztunk,
Félmeztelen testtel hajnalig táncoltunk.

Tartsd meg lelkedben, régi jó barátom,
Hogyan szórakoztunk a reggeli órákon,
Vagy hogyan aludtunk, hogyan ásítottunk,
S a szünetekben sok bűnrudat szívtunk.

Ne könnyezz, ne sírjál, régi jó barátom!
A jövő nem változtat a régi barátságon,
Csak ne feledd el, kérlek, s nem feledlek téged,
Próbáljuk folytatni ezt a szép négy évet!

JELIGE: Cikkek

Messiás 2005

Történetünk egy halandók számára ismeretlen, de annál mesésebb helyen, az Olümposz kertjében kezdődik. Egy csapat gyönyörűséges hölgy tárgyal itt éppen izgatottan. Tündérek ők, pontosabban nimfák. Ha valaki a közelükbe lopózna, ilyen mondattöredékeket hallhatna a pergő szóáradatból.

– Tényleg megszületett? Nem tudom elhinni...

– Visszatérünk a köztudatba...

– Annyi év feledés után...

– Megint áldozatok következnek majd...

– Hogy örülhet most Zeusz!

– Hiszen az ő fia...

– Hol született?

– Valami Bukaresten...

– Az Románia?

– Nem, inkább Ukrajna...

– De ott jön ő, a hősök hőse.

– Hermész, a dicső...

A hölgyek egy emberként rohamozzák meg a ligeten áthaladó köpcös kis alakot, akinek szárnyas bakancsa vígan verdes, és elhalmozzák izgatott kérdéseikkel.

– Honnan jössz?

– Beszéltél a nagy Zeusszal, a mi istenünkkel?

– Tényleg ő a második Messiás?

– Hasonlít a názáretire?

Hermész udvarias, de határozott kezmozdulattal csitítja el a nimfákat.

– Lányok, lányok. Én igazából nem mondhatnék semmit, de ha már így rákérdeztetek... és ilyen sokszor! A hír igaz. Egy távoli, Budapest nevű helyen, valahol Európában ma este megszületett a Megváltó. Az, aki visszahoz minket a köztudatba, aki lesöpri rólunk a feledés vastag pókhálóját. És mint a legalkalmasabbat, Zeusz engem szemelt ki, hogy segítsen – persze láthatatlanul – a kisfiú elhelyezkedését a mi varázslatos, ám sokszor kegyetlen világunkban. És

most fájdalom, édes ajkú múzsáim, de én itt sem vagyok!

„Most megtestesül a jóság, a megváltás egy személyben,

Istenek segítsetek, legyek máris a Moszkva téren!”

Hangos pukkanás és Hermész a nimfák izgatott sikítozása közepette eltűnik.

Budapest.

Egy szomorú kis Pozsonyi úti irodában három tudós dolgozik éppen, miközben vágyakozva hallgatják a kintől beszűrődő zenét, a petárdák durrogását. Az egyik férfi föl-alá sétál a szobában és diktál, a másik fáradtan körmöli a vallástörténeti előadást. A harmadik tudós, egy fiatal lány békésen nyúlik el a kanapén, és arra gondol, hogy valószínűleg ez élete eddigi legpocsékabb szilvesztere.

„Te pedig gyermek, a Magasságbéli prófétája leszel,

Az Úr előtt haladsz, hogy előkészítsd útját.

Népét az üdvösség ismeretére taníttasd, mely a bűnök bocsánatában van” – szavalta hangosan Péter, és Tivadar a lehető legjobb írásával jegyzetelt. Bianka fordult egyet a kanapén, hogy hosszú vörös haja szétterüljön, majd unott hangon megszólalt:

– Te, Peti... – Péter összereszt. Nem szerette, ha kollégái, főleg nem, ha tanítványai, mint Tivadar vagy Bianka tegezték.

– Ha most eljönne a Megváltó... vajon felismernénk?

– Bianka, ez hülyeség! – szólt közbe Tivadar.

– Éjszaka furcsa látomásom volt – folytatta Bianka zavartalanul. – Valahol Csepelen jártam, és egy nőt láttam... Nagyon hasonlított arra a... Na, hogy is hívják?

– Szűz Mária?!

– Neeem! Arra a szókeségre...

– Sharon Stone?

– Ez az! Szóval rá. Álmomban volt a kezében egy kisfiú... De milyen kisfiú! Az a gyerek... én nem is tudom elmondani, de nyugalmat árasztott... Volt a kezében egy kis kereszt aranyból. Ezer közül is felismerném...

– Ne mondd tovább! – kiáltott fel Tivadar. A többiek csak most vették észre, hogy a keze remeg, és bőre falfehér.

– Mi történt Tivadar? – karolta át Péter.

– Én is pont ezt álmodtam... A gyerek, meg a kereszt... Minden így volt!

– És a házat megismernétek, amit álmotokban láttatok? – kérdezte Péter.

– Én biztosan megismerném. De mit csinálsz? – kérdezett vissza Bianka, látva, hogy Péter veszi a kabátját.

– Megyek Csepelre! Jöttök?

Eközben valahol a nyolcadik kerület szívében egy kis kórház folyosóján egymás után rótt a köröket Zoltán. Némán figyelte őt két testőre, a Majzik és a Szerb. Nyílt egy ajtó, és ijedt, kicsi, szőke nővér lépett ki rajta. Egyenesen Zoltánhoz ment.

– Uram, a barátnője nincs jól. Hallucinál... félrebeszél.

– Bemegyek hozzá.

– Nem, uram, most nem lehet! – tiltakozott vékony egérhangon a nővérke, de Zoltán már nem figyelt rá.

– Majzik, te velem jössz. Szerb, te maradj és szórakoztasd a kedves nővért! – adta ki a parancsot Zoltán, és határozott mozdulattal belépett a sötét, fülledt betegszobába. Az ágyon egy szinte természetellenesen vékony lány feküdt. Láthatóan nagy fájdalmai voltak. Zoltán letérdelt mellé és gyengéden átkarolta. A lány kinyitotta nagy szemeit.

– Zoltán... örült vagyok én?

– Dehogy vagy... Meglátod, nemsokára teljesen meggyógyulsz...

– Folyton őt látom! – folytatta a lány. Az arca kipirult, olyan erősen, hogy szinte lángolni látszott. – Őt látom, ahogy megszületik... Ahogy tanít... Ahogy megsemmisít

téged is, meg a „családot” is! – Itt Anna köhögni kezdett, fuldokolva, betegesen.

– Ne félj... Nincs az a zsarú, aki leleplez-ne minket. Ne aggódj, kicsim.

– Ő végez veletek! Ma éjjel születik... Kérdezd meg! – kiáltotta és fejével a félhomályban álló Majzakra bökött.

Zoltán félig hátrafordult.

– Születik ma kölyke valakinek a társaságból, Majzik?

– Igen, uram.

– Komolyan? Ha megtudom, hogy ez valami tréfa...

– Nem, uram. Lehet, hogy ez a lány valami boszorkány, mert jól mondta. A Nándinak ma születik a porontya.

– Nándi?

– Egy „beszerző”. Szegény, mint a templom egere, de irdatlan nagy ripacs.

Zoltán egy ideig némán nézett maga elé, majd felállt. Kifelé menet még az ajtóból visszafordult a lányhoz.

– Vigyázz magadra, életem. Néhány óra múlva itt vagyok – a gyerekekkel.

Csepelen, egy hajdani gyár alagsorában berendezett kis lakásban Nándi szöke (sokat Sharon Stone-ra emlékeztető) felesége, név szerint Kati néhány perce adott életet kisfiának. Kati levette az aranykeresztet a nyakából, és átakasztotta a kisfiúra, majd csendben gyönyörködött a gögicselő kisbá-bában. Nándi pedig már többször meghúzta a vodkás üveget az ünnepi alkalomból, amikor kopogtattak. Ő ment ajtót nyitni. Innentől Katinak csak derengő emlékei vannak.

Egyszerre kiszakadt a kisfiú által sugár-zott különös nyugalomból, ami addig megszállta, és hallotta a kintről beszűrődő dula-kodás durva zörejeit. Ahogy Zoltán a gyer-meket követeli, ahogy Nándi ordít: Soha, te féreg! Majd rövid géppisztoly-sorozat hal-

latszott, végül csend. Vagy mégsem? Kata bémultan hallgatta, ahogy koppanó nehéz léptek indulnak el a szülőszoba felé.

– A Szerb! – villant át az agyán, hiszen Zoltán jobbkezét mindenki ismerte. Ekkor felugrott és elkezdett rohanni kifelé a hátsó ajtón, az üres folyosóra a gyerekekkel. Hallotta Zoltán ordítását:

– A lépcsőre mindenki, vágjunk a nő elé!

Kata megtorpant, majd váratlan ötlettel bedobta a gyereket a lépcsőről nyíló szemé-tledobóba, és lerohant a lépcsőn. Egyenesen Zoltán karjaiba.

Maris néni 2005 szilveszter éjszakáján nem tudott aludni. Félt a „huligánoktól”, félt a „bűnözőktől” és úgy általában az emberektől. Legszörnyűbb gyanúját hitte beigazo-lódni, amikor meghallotta az ajtócsapódáso-kat és Kati szívszaggató sikoltozását. Ami-akor minden elcsitult, akkor merészkedett csak elő. Körülnézett, nem látott sehol sen-kit. Minden kihalt volt. Hirtelen valami nyö-szörgő sírást hallott. A szeméttárolóból jön! – gondolta. – Biztosan kiscica! – Azzal már sietett is lefelé. De a macska helyett a Mes-siást találta.

Hermész éppen akkor ért (láthatatlanul) a csepeli házhoz, amikor a tudósok. Egyszerre jutottak be a házba, ahol Maris néni találták, karján a kiseddel. Hermész láthatatlanul meghúzódott a sarokba, és nézte, ahogy a három tudós közelít a Messiáshoz. Szívét melegség töltötte el. Itt a Megváltó! A gyerek majd zarándok lesz, és terjeszti a tant. Minő boldogság! Isten dicsősége!

A három tudós fejében azonban más természetű gondolatok jártak. Elsőnek Péter szólalt meg:

– Ha ezt én megírom... Adja csak ide a néni – azzal elvette a gyereket. – A hittudomány új dimenziókat kap!

– Add ide! A gyerek nő kezébe való! – szólt rá Bianka. – És egyébként is: neki gyógyítania kell. Interneten terjesztjük majd. A bejövő pénzből pedig egyetemet építünk.

– Persze, meg neked villát és nyaralót Mallorcán! – szólt közbe Tivadar. – A gyermekhez éppen annyi jogom van, mint nektek!

– A kisbaba szomjas. Tej kell neki – mondta a néni. A három tudós megbotránkozva nézett rá.

– Hagyjon minket magunkra, kérem!

– Pedig a gyereknek csak egy kis tej kéne... – mondta Maris néni és halkan elcsoszogott.

– Szóval mikor visszük a Vatikánba?

– Ugyan minek? Itt valami egészen új kell... Szerintem irány a dalai láma!

–Figyeljete emberek, először a kormány és a reklámcégek...

Hermész a kezébe vette a kisbabát, és észrevétlenül, keserű mosollyal az arcán elindult vele felfelé az Olümposzra.

– Nesze neked megváltás, huszonegyedik század!

JELIGE: KISSZISZA

Bíborszín ég, mint távoli tó
Oly messzi és oly hívogató
Lehet el tán senki sem éri
De legalább van, ki reméli
Okot találni mindig lehet
Gondolj rám, s Veled leszek

Nevetve még szebb a világ
És benne mennyi jó barát
Vigyáz Rád sok éven át
Napsugár tör az esőn át utat
A szív most egy kéz után kutat
Perc tán csöndesebb nem lehet
Olvasván a sorok mellett
Tudod ugye, mit kívánok Neked
!

Szárnyaló gondolatok kavarnak fejemben, megfogni egyiket sem lehet,
 Egyedül vagyok Nélküled; tőlem félsz, s magamtól én is féltelek.
 Ritka szép pillanat, ahogy a szív társáról álmodott,
 El sem hiszed talán, minden szebbre változott!
 Távol Tőled messze van a kint és távoli már a bent,
 Láthatóvá válik Veled a semmi, s Nélküled hallgatag a csend.
 E titkom nem titok már rég, de egyre inkább éget,
 Két rövidke szó csupán: Szeretlek Téged!

Néma csendben ülök, mert a szó elfogyott,
 Hangtalanul üti szívem a dallamot.
 Lelkem kinyitotta a nyár, s bezárta az ősz,
 Én voltam, ki vesztett, de nem volt, aki győz...
 Volt számos óra, mikor mellettem tudtalak,
 S lám azóta Neked minden egyre fontosabb.
 Tudom, ha nem is hiszem: könnyebb így nekünk.
 Jobb is, ha mindketten más irányba megyünk.
 Látom tiszta fejjel, de szívem nem érti miért:
 A zene még szól. De az ének már véget ért...

Egy hang

Lehajtott fejjel a poros úton lépdelek,
Már csak a cipőm, nem én megyek.
Most a Hold sem mosolyog le rám,
A sötét lassan mindent betakar már.
S én hallom a csend lágy dallamát,
Azt az egy szót, mi szívem járja át.
De e szó mint melenget, ugyanúgy fáj.

Mert a félelemből emelt falakon túl,
Hol az örök remény még az úr,
Van egy hely, ahol jó nekem!
Ott hol csönd honol, az éj zenél,
A sötétség ölel, s egy cseppnyi fény,
Egy villanás – több, mint ezer szó,
Egy érzés csupán: „Most jó!”

Egy hang a csendben...
Suttogja, hogy szeretsz engem.
Ha meg-megpihensz a vállamon,
Azt suttogja: „Ez jó nagyon!”

Egy hang a csendben...
Suttogja: Neked is jó velem,
S ha lecsukom a két szemem,
Megszűnik minden, miénk a végtelen.
Hálót fon körénk a bársonyos éj,
Puha lepke-szárnya a földig ér...

JELIGE: ALPHARD

Pygmalioni plágiumok

1. Hahó! Ha a hó úgy gondolja, hogy megtelne vele már egy gondola, talán még ma abba-hagyja, mert az eset, amelyet egy ecset fest, nem olyan rest, hogy ne meséljen arról, hogy hogyan esett.

2. A hiányzik szó mára már hiánycikk lett, az akció is csak az aukción található, hát klavir-túrát teszek, mivel az ellenőrzés némi ellenérzést váltott ki belőlem.

Vajon mennyit érne az az érme, amelyen egy régen elfelejtett víziló víziója jelenik meg, amikor a viszony eléri azt, hogy iszony legyen.

3. Kedvesem, kedvesen mondanék Neked egyet s mást, de hogy is érthetnénk egymást, amikor Te egy mást szeretsz, ám a hölgy nem konkurencia, se eminencia és ráadásul nem tudja, mi az a szentencia.

4. Ma Rézi sem iszik Maresit, mert várja a diszkó, ahol a Dezső vagy talán Rezső nevű disznó fúrja az ól oldalát, miközben Ottó túrja az otromba orrát.

5. A báj olyan, mint a háj, hiszen aggasztó, ha a (néger)csók dagasztó.

6. S Te, ki Százévest másol, jobb lesz, ha inkább egy gödröt ásol, mert a tehetségől olyan messze vagy, akár a tárgytól az agy.

7. A külügy csak ürügy arra, hogy a rügy ne fakadjon ki az emlékezés ágán, mert aztán itt maradunk árván. Mert országom kormányzójának ormánya színe olyan, akár a szénéé, de azt csak egy valaki tudja, hogy ez a kreol majd mit kreál abból, amire azt mondta, hogy utópia, miközben ő sem sejtette, hogy az egész csak mizantropia. Hiszen akinek minden szava arra szavaz, hogy legyen végre szabad az isten, annak én nem hiszek.

Már nem is tudom, hogy áment mondjak vagy óment, hiszen rímek helyett csak rémeket látok, így hát szölamokat szülök, mint inkább szállóigét.

8. A félelem olyan élelem, amellyel az a gaz úr táplál, akinek azúr a szeme, az arca telt, mint a kelt tészta. De ki is ő? Kitűnő alkalom, hogy megtudjam, amikor az alkarom olyanná válik, akár egy szárny. Majd egy árny igazolja, hogy ő gazolja az Édenkertet. És ott van az őt mindig elkísérő kísértő is, kinek minden szava akár a hajadon szaga, mivel a Te hajadon is ottmarad a sara. Emlék, mely nem hagy magadra soha, mert nem olyan mostoha, hogy amikor fordul a kocka, elferdüljön az orra.

Végül, amit magam után hagyok, az nem más, mint egy pár puha ruha, nulla darab hulla és a Duna.

JELIGE: Budolph

John Keats: Óda a görög vázához (Fordítás)

1.
Te vagy a némaság gyönyörű hitvese,
Te vagy a Csend és álló idő gyermeke.
Mint erdei krónikás, ki minden kort ismerne...
Édesebben nem ír ennél senkinek a verse.
Mily legenda kísért alakodban s mintádban?
Istenek? Gyilkosok? Vagy együtt
mindannyian?
Vajh ez a Tempe? Vagy az árkádok és
völgyek?
Emberek vagy istenek? Viszolygó hölgyek?
A küzdelem a menekülésért az örült
üldözésből,
Sípbal dobbal üzik őket. Mi lesz még ebből?!

2.
Ismert dalok édessége azoktól hol marad,
Miket nem ismerünk? Halljunk hát sípokat!
Nem oly dallamok ezek mik művész fült
kívánnak,
Sőt eme kis dalocskák néma hangon szólnak.
Tündér fiatalság! Kezeid a fához csomózták...
S daloddal sem csalhatod le azon fának
lombját!
A kopárság, a Te ágyasod, többé már nem
csókolhat,
De a cél előtt győzelmet érzünk. Senki sem
búsulhat.
Ez el nem tűnik, bár a gyönyör nem tőle ered,
De hervadnod nem szabad, így van rá
szükséged.

3.
Oh, mily boldog faág, mely nem hullat levelet.
S nem kell várnia a tavaszi szelet.
A lankadatlan dalnok ki sosem rest,
És sípján minden nap új nótát ereszt.
Egyre boldogabbat, s a szeretet
Örök melegsége halkan körbevehet.
Örök ábrák az örök fiatalságban,
Elszívja a szenvedést a messzi magasságba.
Azt mi szívet mély búba taszítja,
A homlokod égeti, s nyelved szárítja.

4.
Kik azok, akik érkeznek a zöld oltárhoz?
Hogy áldozzanak. Oh a rejtélyes atyához,
ki a mennyekbe böggő üszőt majd Istennek
küldi,
de selymes testét előbb feldíszíti.
Micsoda békés falucska a partnál,
Vagy hegyoldalba vájt fellegvár
békésen üresen eme kegyes reggelen?
Ezen apró község utcái csendesesen
maradnak már mert nincs lélek, ki szólna
a művészi sivárság mért térhetne vissza.

5.
Oh ez a csodás forma! Az attikai alak!
Min márvány emberek és asszonyok vannak.
Az elnyűtt fákkal, erdők ágbogával.
Te csendes alak! Rendelkezz gondolatainkkal!
Mint a tündöklő örökkévalóság, a Jeges
Pásztor
ki az öregkorral generációkat pocskol.
Te vagy ki fentmaradtál közöttük minden
bűnknek,
Barátja vagy Te az embernek, kihez szólhat.
Az igazság gyönyöre, a gyönyör igazsága,
tiéd már a Földnek minden tudása.

IRODALMI HÁZI VERSENY

MEGFEJTÉSEK

1. Szállóigék és szerzőjük

- 1) Egyszer volt egy leány, ki csak úgy játszott a legénnyel, mint macska szokott az egerrel! A/ Arany János
- 2) Ügyeskedhet, nem fog a macska egyszerre kint s bent egeret. C/ József Attila
- 3) Írtam, mit is tehetnék? A költő ír, a macska miákol és az eb vonít s a kis halacska ikrát ürít kacéran. E/ Radnóti Miklós
- 4) A szabadon élő macskák mindig hasasok. Világos, hogy nem törődnek semmi mással, csak a szerelemmel... D/ Picasso
- 5) Ha magunkhoz veszünk egy éhező kutyát, és ellátjuk minden jóval, nem fog megharapni. Ez a legfőbb különbség a kutya és az ember között. G/ Mark Twain
- 6) A kutya hűséges állat, de ... szagoltassatok meg a leghűségesebb kutyával egy darab sült lókolbászt, és a kutya el van veszve. B/ Hasek
- 7) Nőnél s férfinál jobb és különb az állat...H/ Verlaine
- 8) Mert a halált mi látjuk csak. Az állat szabad, a vég mindig mögötte van...F/ Rilke

2. Mit jelent

a) a bacsó? - számadó juhász	f) a kancsuka? - korbács
b) a hidrogén? - vízképző	g) az ökológia? - környezettan
c) az illuminált? – ittas	h) az ökológia? – borászat
d) az illuminátor? – könyveket kis képekkel, festett kezdőbetűkkel díszítő művész a középkorban	i) a paliszád? – cölöpfal
e) a kacsinka? - fitying	j) a paliszander? – kemény, sötét színű fa
	k) a pallium? - római köpeny, palást
	l) a sziluett? – árnykép

3. Rokonok

- a. Keresztelő Szent János szülei Zakariás és Erzsébet voltak. Saloméé Fülöp és Heródiás.
- b. Buda és Etele – Arany Buda halála című művében – testvérek voltak. Buda feleségét Gyöngyvérnek hívták.
- c. Berzsenyi Dániel és a 19. század legjelentősebb költőnője, Dukai Takách Judit között sógori viszony volt, Berzsenyi feleségét Dukai Takách Zsuzsannának hívták.
- d. Petőfi Sándor özvegyének, Szendrey Júliának második férje a költő halála után Horvát Árpád lett. Szendrey Júlia és Gyulai Pál között pedig sógori volt a viszony: Gyulai Szendrey Júlia húgát, Máriát vette el.

4. Villámkérdések

- a. Balassi Bálint nevelője Bornemisza Péter volt.
- b. Csokonai síremléke kapcsán tört ki 1806-ban a Debrecen városa és Kazinczy között zajló Árkádia-pör.
- c. A vanitatum vanitas a bibliai bölcs Salamon királyra utal, és azt jelenti, hogy minden hiábavaló (hiúságok hiúsága)
- d. 1836-ban alapították a Kisfaludy Társaságot Kisfaludy Károly tiszteletére alapították.
- e. Shakespeare Lear király című drámájának a bolond szerepében lépett színpadra színészként Petőfi.
- f. Szilveszter Petőfi: Az apostol című művében a magányos forradalmár.
- g. Az első magyar nyelvű könyv a XV. század közepén keletkezett, sokáig Ehrenfel-kódexnek hívták, de 1925-ben új nevet kapott Jókai Mórról.
- h. Fadrusz János szobrászművész mintázta a kolozsvári Mátyás király-szobrot.
- i. Behemót a neve annak a fekete kandúrnak, amelyik felszállt a villamosra és a kalauznál jegyet akart váltani Bulgakov: A Mester és Margarita című regényében.

Megfejtők:

**BARABÁS JUDIT (27-ES), MAJOR CSILLA (AFRO(POLI)SZ),
MEGYESFALVI BOGLÁRKA (ALFONZOO)**

GRATULÁLUNK!**TMT-s forduló**

A megoldások leadási ideje: 2005. április 22.

Gasztronómiai kérdések (5 pont)

1. Milyen étel a szusi?
2. Melyik növény kifőzött és besűritett nedve a medvecukor?
3. Mi a neve a cseh fánknak, a forró zsírban kisütött kelt tésztának?
4. A Gundel-palacsintát szokás szesszel leöntve, égve tálalni a vendégnek. Mi ennek az eljárásnak a neve?
5. Melyik gyümölcsöt fedezte fel 1493-ban Guadeloupe szigetén Kolumbusz Kristóf?

„Hallgassunk” egy kis zenét! (10 pont)

1. Honnan származik a bendzsó?
2. Ki találta fel a fonográfot?
3. Ki volt az első magyar néprajztudós, aki fonográffal gyűjtött népzene?
4. Melyik Verdi-operában csendül fel a szállóigévé vált sor: „La donna é mobile”, vagyis „Az asszony ingatag”?
5. Melyik opera szereplője a mantuai herceg?
6. Passuth László kiről ír A mantuai herceg muzsikusa című könyvében?
7. Melyik opera szereplői: kapus, miniszter, feleség, fogházparancsnok, államfogyó?
8. Melyik budapesti, Andrassy úti intézménynek volt igazgatója Tóth Aladár Kossuth-díjas zeneesztéta?
9. Honnan nyerte nevét a UB40 nevű együttes?
10. Hol játszódik Andrew Lloyd Webber Az operaház fantomja című musicalje?

Mi a helyzet az irodalommal?(7 pont)

1. Mátyás király fekete seregének hadnagya megesküszik, hogy három évig nem szólal meg, ha egy szép özvegytől csókot kap. Kinek a művében?
2. Kakaska urat szokatlan neve miatt telefonbetyárok zaklatják, mígnem kitör a háború. Kinek az elbeszélésében?
3. Hogy hívják a Théba ellen szövetkező hét fejedelem fiait?
4. Melyik költönket fosztotta meg fél szemétől gyerekkorában a himlő?
5. Thomas Mann melyik művének főhőse Hans Castorp?
6. Hol áll az első dunántúli magyar kőszínház, amely Kisfaludy Sándornak köszönhetően jött létre?
7. Mely helység papjának van fapipája a mondóka szerint?

Hogyan kell helyesen írni? (9 pont)

1. asszimetrikus – aszimmetrikus – asszimmetrikus – aszimetrikus
2. Ady-vers – Ady vers – Adyvers
3. nyitva-tartás – nyitva tartás – nyitvatartás
4. dícsér – dicsér
5. túrista – turista
6. szimfonikus – szimfónikus
7. Mariann-nal – Mariannal – Mariannnal
8. autóstopos – autóstoppo – autostopos
9. ekképp – eképp – ekkép

Kire mondjuk, hogy... (9 pont)

1. érti a csíziót?
2. egy gyékényen árulnak?
3. malaca van?
4. krokodilkönnyeket hullat?
5. belébújt az ördög?
6. csak hálni jár belé a lélek?
7. még az eget is nagybögőnek nézi?
8. ráteríti a vizes lepedőt valakire?
9. előáll a farbával?

Az

ELŐSZOBA GALÉRIA*2005. április 1-jétől*

Ambró Judit, Benkó Tomi,
Deák Zsófi, Kelán Ferenc,
Galambos Nikolett, Szabó Amanda

munkáit mutatja be.

Ha van kedved, Te is kiállíthatod alkotásaidat: festményeidet, szobraidat, fotóidat stb.
csak szólj Jakab Juditnak!

HERENDI ÁGI: TÉVÉZÉS ANNO AVAGY BELFEGOR SZELLEME BENNEM ÉL

A 60-as években keveseknek adatott meg az a „luxus”, hogy televíziós készüléke legyen. A harmadik emeleten, ahol laktunk Óbudán, a Selmeczi utcában, a Kovácsék voltak az egyetlen olyan család, akik megütötték a főnyereményt, és lett is dobozuk, sajátin. Tulajdonképpen senki nem irigyelte őket, kivéve, ha meccset közvetítettek vagy egy akkor divatos sorozatot, a Belfegort. A történettel senkit sem untatnék, mert amúgy nem is nagyon emlékszem már rá, de annyit elmondok róla, hogy akkor szinte rettegésben tartott minket. Ha ma megnézné ezt egy óvodás, kacagna azon, hogy mit találunk akkor vérfagyasztónak. Amire emlékszem: ...a Louvre-ban játszódott a film története, megöltek valakit rejtélyes körülmények között, de csak szép finoman, gusztusosan, semmi látványos kínzás vagy vércsobogás, rettenetes fegyverek, talán csak a zenében volt valami sejtelmesség.

Szóval back to the Kovácses! A nagyvonalú Kovács a film kezdete előtt körbejárt és mozizni hívta az érdeklődőket. A készüléket kihozta a gangra (körfolyosó), a kedves lakótársak hozták a hokedlijüket (támla nélküli ülőalkalmatosság), sámlijukat (alacsony, támla nélküli ülőalkalmatosság, inkább gyerekek számára) és letelepedvén vártuk a varázslatot. Úgy ültünk ott egy karéjban megbabonázva, mintha Cipolla mesternek engedelmességtünk volna.

Miután jól kiizgultuk magunkat, mint ki jól végezte dolgát, mindenki hazament hálás szívvel felemlegetve a Kovácsot, és egy hétig volt közös téma, és persze a várakozás, hogy mikor ülünk össze megint.

Manapság nem így zajlanak a dolgok. Egy lakásban olykor három tévé is található. Egy az apának, hogy bármikor nézhessen meccset, egy a nagyinak, hogy nézhesse a brazil sorozatokat, egy a gyerekeknek, hogy nézhesse az ... az akármit. A szomszédok nemhogy nem ülnek össze, de nem is ismerik egymást, a lakások egy hányada ki van adva, a bérlők cserélődnek, mire megismerkednének, már fészket váltanak. A csatornák és műsorok mennyisége csak arra jó, hogy a sok színvonal alatti műsorban tobzódás azt az illúziót keltse, mintha valamit is nyújtanának, amire szükségünk lenne. A suliból hazatérő gyermek délutánoként kap meleg szó helyett mosolygós Mónikát, bájos Balázst és töméntelen hülyeséget, prosztóságot, kreált álproblémák megtárgyalását, minden menyiségben dupla hangerőn szóló reklámokat.

Csoda-e hát, hogy a gyerekek és a felnőttek is hadarnak, káromkodnak, anyáznak és végtelenül eligénytelenedtek? A „doboz” kéznél van, nem kell sokat tenni érte, nem kell kézügyesség a bekapcsolásához, nem kell fantázia, kreativitás a bámulásához, mondjuk ki: semmit sem kell tenni, hogy jól szórakozzunk, csak a csekkeket kell rendre és időre befizetni. Egyenesen hálásaknak kellene lennünk, hogy szürke hétköznapijainkat olyan színes egyéniségek szórakoztatják, mint Provkripsák Mónika és a többi aktuális sztár. Hová is küldhetnénk a gyerekeinket labdázni, lábtengőzni, sétálni...? Grundok már nincsenek, minden talpalatnyi helyet beépítettek szép fővárosunkban. A játszótereket ellepték a hajléktalanok és drogosok, és a kedves kutyatulajdonosok is lehetőleg odaszaratják a kutyuskáikat, ahol az ember sétálna, vagy ahová a kisgyereket vinné játszani.

Biztosan sokan vannak, akik kiállnak a tévé mellett, akik igenis szórakoztatónak tartják, hogy orrvérzésig nézhetjük a tahókat, hogy belepillanthatnak Győzike családi életének intimitásaiba, a betegek és ágyhoz kötöttek is kapnak valamit az élettől... Lehet... Talán nekik van igazuk, nem tisztem ezt taglálni, csak úgy mondom... Nem tudok a XX. századnak erre a fantasztikus találmányára jó szívvel gondolni. Nem és nem, nem megy. Ki tudja, talán azért, mert bennem él Belfegor szelleme???

TISZA KATA: A GÓLYAKALIFA NŐJE

Főnököm egy undorító alak. Teljesen igénytelen, mint egy nagy disznó. Önző, önimádó. Irigy, kapzsi. Tapintatlan és érzéketlen. Agyonhajszol. Kiszívja a vérem. A nyereség az isten. Szabadnap nuku. Hétfégre nuku. Az egész életem egy túlóra, egy véget nem érő hétfő.

Ő persze délre jár. Elhajítja kabátját, szürcsöli a kávé. Pöckösen jár-ke. Még csak egy pillantást sem vet rám. Miért is tenné? Hiszen én nem vagyok senki, csak a kávéja tartozéka. Meg is lepődik, valahányszor meghallja a hangom:

– Mehetnék már? Hogy elérjem az utolsó metrót...

Úgy néz rám ilyenkor, mintha akkor venne észre életében először. Odavet még néhány iratot:

– Még ezt, meg ezt.

Majd sóhajt, s legyint, mintha gyengeelméjű lennék:

– Menjdeen.

Kevéssel éjfél után már otthon is vagyok, gyorsan beállítom ötre az ébresztőórát. Lehunyom a szemem, az óra már csöng is. Mint a gép ülök föl, húzom a harisnyám. Egy idő óta már nem tudom megkülönböztetni, mikor vagyok ébren, és mikor álmodom. Végül is teljesen mindegy. Álmomban az irodában ülök, vagy épp a disznónak szervírozom a kávé, vagy kérdezem, hogy mehetnék-e már, mire ő, hogy még ezt meg ezt. Ha pedig tényleg ébren vagyok, és az irodában ülök, vagy szervírozom a kávé a disznónak, akkor meg ébren álmodom arról, hogy csak álmodom, hogy az irodában ülök... Néha éberségem tudatában oldalvást rápillantok a disznóra, és azon töprengök, hogy hogyan lehet egy ilyen disznóval együtt lenni. Mármint nőként. Mint férfival. Olyankor feláll a szőr a hátamon, kiráz a hideg, és már annak is örülök, hogy nekem csak egy kávé kell odaadnom.

Szóval életem megnyugtatóan monoton, mindig hétfő van, mindig egy kávé, két cu-

kor, tejszínhab nélkül. Napi örömöm is van, éjfél előtt mindig hallom: Menjdeen. S reggel ötör is mindig hallom, amit hallanom kell. Ugyanazt álmodom, ami ébren történik, s ébren ugyanaz történik, mintha álmodnék.

Ám egy napon iszonyatos meglepetésben van részem. Amolyan igazi izzasztó, sokkoló, döbbenetes szégyenben. Rémálom! Nem a megszokott nyugalmas kis pihentető munkahelyi rutint álmodom. Hanem kimerítő, embertelen erőfeszítést követelő, rendhagyó álmot. Meggyőződésem, hogy csakis éjszaka lehet, mert nappal, az éber álmomban nem tudnék ilyet tenni. Be sem merem vállalni. Vad, állati szex a disznóval. Egész éjjel. Közben ő mondogatja: Még ezt meg ezt!, én mindent megteszek. Reggel kínomban beteget jelentek, mindezek után nem merek aznap bemenni. De reményem szertefoszlik, mikor következő éjjel is ugyanaz történik, meg ezután mindegy egyes éjjel. Nem maradhatok távol minden nap, így kénytelen vagyok bemenni. Szégyellem magam, most hogyan szóljak hozzá? Vajon tudja ő is, érzi, hogy mi az éjjel...? Mióta láttam már meztelenül, nem merek ránézni. Egyébként, megjegyzem, nem is annyira undorító, mint gondoltam, és jogtalan volt azt állítanom, hogy igénytelen... Hanyagsága tetszik nekem. Ahogyan elhajítja a kabátját. Ahogyan jár-ke. Ahogyan rám sem néz. Megvet engem, érzem. Bezzeg az éjjel nem vetett meg...

Ahogy telnek a napok, a bőröm alá bújik. Éjjel-nappal vele vagyok ébren, és vele vagyok álmomban. Közben már csak árnyéka vagyok önmagamnak, úgy kimerít. Éjjel is, meg nappal is. Nehezen bírom ezt a strapát. Testileg is, mert úgy dolgoztat, meg lelkileg, mert nem világos a helyzet, ami köztünk van. Álomból álomba, ébrenlétből ébrenlétebe zuhanok. Ő az életem. Néha büntudatom van, ha a munka fontosabb, mint a magánélet. Ilyenkor úgy érzem, megcsalom, igyekszem hamarabb hazamenni, ágyba bújni,

hogy többet lehessünk együtt. Úgy. Máskor, meg látom rajta, gondterhelt, még több pénzt szeretne hajszozni, szegény. Akkor érzem, értem őt, mondanía sem kell, hogy most a munka a fontosabb. Olyankor meg sem kérdezem éjjél előtt, hogy hazamehettek-e, hanem ott maradok vele, és nem fekszünk le, hanem dolgozunk. És ő nem teszi szóvá, nem küld el, nem marasztal. Annyira rám hagyja a döntést. Ez mi lehetne más, mint a tisztelet jele? Talán megváltoztattam őt, hatással voltam rá, mintha már nem is vetne meg annyira. A múltkor már köszönt is. Mélyen a szemembe nézett. Ez nem lehet véletlen. Ő is azt éli, amit én. Hiszen együtt élünk. Lehet, hogy ő a férjem? Meg kellene kérdezni. De nem akarom megbántani ezt a drága kis disznómat. Inkább hallgatok, hiszen úgyis úgy élünk, mint férj és feleség, miért kellene akkor beszélünk is egymással?

Bár lehet, hogy ő nem így gondolja, hiszen egyszer csak hozzám szól:

– Látom, kimerült. Arra gondoltam, fölvennék egy segédet. Hogy megosszák a munkát.

Durván kiborulok:

– De én nem akarom mással megosztani!

Hülye vagyok, bánom is. Úgy viselkedem, mint egy hisztis feleség. Gondolkodom a dolgon. Egyrészt be kellene látnom, hogy esetleg terhére vagyok néha. Nem lehetek ennyire egoista. Ha a férjem is, joga van egy kis szabadsághoz. Másrészt meg az is lehet, hogy annyira szeret, hogy kímélni akar. Mondom én, hogy ez egy önzetlen ember. Nagylelkű. Tapintatos, és érzékeny. Olyannyira, hogy amikor már nagyon aggódik értem, nem ő sért meg személyesen, hanem diszkrétan mond föl levélben. És milyen nagyvonalú, biztosan ő utaltat be ide üdülni, mert a pihenésemre is gondol, hiszen cégünk érdekében évekig nem voltam szabadságon.

– Szóljatok oda a száztizenkettesnek is, hogy a nővér meghozta az ebédet!

– Nem hiszem, hogy jönni fog, hiszen még mindig a férjét várja. Már csont és bőr szegény...

József Attila születése 100. évfordulóján, 2005. április 10-én, vasárnap, reggel 10-től 17 óráig a Fiumei úti (Kerepesi) temetőben

Zarándoklatra és Nappali Virrasztásra

hívjuk az érdeklődőket.

A program a fiataloknak, középiskolásoknak és egyetemistáknak, színészeknek, zenészeknek, közéleti embereknek és minden civil érdeklődőnek ad lehetőséget arra, hogy verssel, rövid műsor-összeállítással, dallal fejet hajtson hazánk nagy költője előtt.

A Nemzeti Színház „**Költészetnap**” címmel szintén egész napos rendezvényéhez is hozzájut egyúttal a közönség, mert autóbusz-körjárat köti össze a két helyszínt és programot.

Töltsük ezt a vasárnapot József Attilával és a költészettel!

EUGENE ARDNAL VERSEI

Az ember születése

Gyémántvizek felett rubinnap
háromfejű aranyistennő lebeg
egyetlen szent pillanat tüze remeg
a nádszálak földig hajolnak
két csillagot tart markában
üstökös száll gyöngyhajában
harmattal közeleg a kikelet
porcelán-ujjával agyaghegyet gyúr
kezet, lábat képez égi hárfahúr
jelen vannak minden istenek
ezer hang zeng teremtő éneket
agyagból istenember született
a két fényes csillag a hegyre ül
lát ez ember csillagszemével
hegyteste megtelik erővel
kiszakad a földből, szétterül
ereiben gyöngymadarak
csodás életről dalolnak
az újszülött élet fénye
végtelen hálás szent érzés
ősi isteni létezés
szétárad a messzeségbe
karmával telik meg minden kő
a puszta termő lesz és élő
születési táncot lejt
élettelen porvázát ledobja
csodásajkú istenek szavára
az élet megszületett!

Pihenés

Csillagfényes égárnára hajtom fejem.
Foltok, fények formáiba hajtom fejem.
Száz és ezer semmiségbe hajtom fejem.
Csillagboltív-tenyeremre hajtom fejem.

Triptichon

1. Őskori istenség

Ahogy kiemelkedek a habok közül,
a tudatlan elmék felett lebegve
várom véres áldozatukat, hogy aztán
bűbájt és varázslatot bocsássak
meztelen testükre, ösztöneikre,
tisztá, büntelen, emberi mivoltukra.

2. Theogonia

Dülledt szemű nyálkás lárva vedli
pete-báb burkát,
sárgás, mocsos genny tengereket csöppent a
földre,
burokfoszlány-hegyeket dob a földre,
kandikáló csápjaival árkokat szánt a földbe,
egyenként kilép százmillió lábával a lárvalét-
ből,
acélpotroha tele férgekkel,
és elindul befejezni a művet: pusztítani;
araszol előre ő, az utolsó idők
Undor-Istene.

3. A teremtés istene

Én vagyok az első, egyetlen, örök,
minden életet adó létezés.
A kéklő mély óceánból feltörök,
hullámhabokat hányva felemelkedek
haragos vizek és szürke fellegek
kettős harmat-kagylóhéja közé,
én, a tengermély egyetlen kincse,
az élet iszapjának fénylő gyöngye,
szavaim porával, mint isteni kés,
vérző sebet vágok, parttalan rést,
hogy vérként zubogva a nem-élőből
bugyogjon elő minden, mi élet.
Lám, micsoda eget-tépő fény lett!
Én vagyok az élet.

Törpék és majmok

Három majom körbe-körbe
táncol, dalol, lábuk görbe,
karjuk hosszú, farkuk bolyhos.
Mit mondanak? Nem is fontos.

Kilenc apró bajszos törpe
járja táncát körbe-körbe.
Mindegyiknek jár a nyelve.
Mit mondanak? Nincs értelme.

Három majom, kilenc törpe
táncol, dalol körbe-körbe.
Vajon miről szól az ének?
Nem is fontos. Nincs értelme.

Együtt vannak, tizenketten,
ma éjszaka mind meglestem.
Három majom, kilenc törpe
néz rám vissza a tükörbe.

Prizma

Ezer színre hasított fény
táncol arcomon.
Választani kellene,
dönteni,
megismerni.

Melyik színt válasszam?
A szent hús és vér
emberevő rettenetét?
A szent háború öldöklését?
A testtelen lélek
lebegő merülését?

Ezer bálvány
táncol arcomon,
ezer botlás nyoma fénylik
bús homlokomon.

Én is csak botlani tudok,
mindegy, merre:
csak elesve lehet
rálelni Istenre.

Győzelem

építettem egy nagy hegyet
hatalmas szürke hegyet
akácokat raktam rá
és fenyőt tövist bogáncsot
és vízesekeket szakadékokat
hogyan érhesz el hozzám

sajgó hátam
sebzett kezem mégis
te gyógyítottad

keselyűk farkasok kígyók
odvait fészkeltem
hajadba

az égzengést mégis
te némítottad el
fejemben

végül térdre kényszerítettem
a boldogságot

ma már csak
az álmaidban találkozunk

A hitetlen

Én nem tudok hinni Isten-
ben,
az egyetlen, erős, jóságos,
igaz emberképű Istenben.

Én nem tudok hinni, nincs
hitem,
csak szivárványszínű álma-
im
repítenek át az egeken.

Én nem hiszek angyalt, ör-
dögöt –
s talán ezért egyszer eltapos
egy nagy láb, mint szétmálló
rögöt.

Parázs és láng

Lábunk alatt göröngyök.
Közöttünk sebes sodrú
folyó hömpölyög.

Mert a férfi:
a csendből robbanás,
majd újra csend: parázs.

És a nő:
lobogás, eleven láng,
hullámzó, lüktető ragyogás.

Át kell lebegni
a mélység felett,
feloldódni az áldott hőben.

Mert a férfi: parázs.
És a nő: láng.

Évezredek óta,
kősziklába vésve.

Bíbor délután

elrejtőzve ünneplünk titkos
kertünk mélyén
ezernyi virágszirom lebeg a
tó színén
két apró szivárvány vagyunk
Isten tenyerén
összeolvadva táncol millió
színes fény

némán fekszünk együtt a
virágszirom-párnán
lemerülünk elsodor egy
szikrázó hullám
és körös-körül égbe nyúló
pille-szárnyán
nézd kibomlik előttünk a
bíbor délután

Esküvőről esküvőre Jóbarátok 6-7. évad

Ross kénytelen harmadszor is elválni, Monica és Chandler pedig annál megfontoltabbak, így Vegas után két évvel házasodnak csak. Mindenki költözködik, és Bruce Willis is feltűnik néhány rész erejéig.

A házasságkötő-teremből matt részegen kitértorgó Ross-szal és Rachellel zártam soraim a legutóbbi leírásban, csak úgy, mint az írók a sorozatban. Reggel a friss házasok örömmel nyugtázzák, hogy bár jól berúgtak, szerencsére semmi hülyeséget nem csináltak. Úgy tűnik tehát, hogy egy cseppet sem emlékeznek az eseményekre. Barátaikra vár hát a szép feladat, hogy elmondják nekik. Azonnal érvényteleníteni szeretnék a házasságot, ám Ross-t, nagyon rosszul érinti, hogy három tönkrement házassága lenne, ezért úgy dönt, inkább mégsem intézi el. Rachel természetesen rájön, és saját kezébe veszi az irányítást. Az érvénytelenítést nem engedélyezik, ezért mindenképp válniuk kell.

Monica és Chandler bár a házasságot túl korainak találják, úgy döntenek, hogy összeköltöznek. Ez Joey-t a kezdetektől különösen megviseli, Rachel viszont először nem hisz a dologban, azt gondolja, hogy ez is csak egy hirtelen ötlet, amit még hatszor meggondolnak, ám rá kell ébrednie, hogy ez véresen komoly. Joey nyakába szakad az egész lakás, és Chandler úgy látja, hogy nem fog boldogulni a számlák fizetésével, így némi készpénzzel szeretne hozzájárulni a rezsihez, ám Joey határozottan visszautasítja. Chandler azonban kitartó, és miután lakótársa a csocsós fogadásokkal sem nyeri el tőle a neki szánt 1500 dollárt, Chandler kitalál egy kártyajátékot, melyben hogy, hogy nem, mindig Joey nyer, végül éppen másfélezeret. (Ross még aznap el is nyeri tőle ugyanebben a játékban.)

A kvázi kilakoltatott Rachel Phoebéhez költözik, Joey-hoz pedig beköltözik egy „dögös ausztrál táncoslány”, aki később összetűzésbe kerül Monicáékkal, így hamarosan ki is költözik. Nem marad sokkal tovább Rachel sem Phoebééknél, ugyanis egy anyagul ott hagyott hajsütővas miatt kiég a lányok lakása. Minthogy Rachel volt a tűz okozója, neki

„kell” Joey megüresedett szobájába költözni, Phoebe pedig mehet Monica portalan vendégszobájába.

A tüzeset előtt azonban egy kétrészes látomással lepnek meg minket a sorozat írói. Mi lett volna, ha Carol nem jön rá, hogy leszbikus, és még mindig együtt élne Ross-szal, Rachel nem hagyja ott Barryt az oltárnál, Chandler elvállalt volna egy képregény-szerkesztői állást az Archie Comics-nál, Phoebe pedig kötvényekkel foglalkozna. Monica nem fogyott volna le, és Joey-t nem rúgták volna ki a Days of our Lives-ból.

Visszatérve a jelenbe Ross először a folyamatos éberség állapotáról, az Unagiról tart érdekesítő tanfolyamot, majd az egyik diákjával randizik, amit kezdetben csak a tanári kar ellenez, ám nemsokára feltűnik a leány édesapja is, Paul, akit Bruce Willis testesít meg. A tíz év három – a legjobbak közt helyet foglaló – részében Bruce egy szigorú ügyvéd, aki nagyon rossz szemmel nézi, hogy lánya, a nála sokkal idősebb Ross-szal jár, ám cseppet sem tartja helytelennek, hogy ő maga Rachel kanapéján köt ki. Rövid ismeretség után Ross-t eltiltja lányától, azzal fenyegetőzik, hogy elmondja az egyetemnek, és kirúgatja a paleontológianak. Ross azonban egy véletlennek köszönhetően végignézi, ahogyan Paul a tükör előtt gyözködi magát arról, hogy ő egy „igazi férfi”, és mikor ezt megemlíti Paulnak, az ügyvéd valahogy sokkal barátságosabbá válik...

Chandler úgy dönt, hogy most már tényleg készen áll a házasságra, így eljegyzési gyűrűt szeretne venni, ám kiderül, hogy ez nem is olyan egyszerű vállalkozás. Szeretné, ha nagy meglepetés lenne Monicának, ezért igyekszik úgy intézni, hogy a lány ne is sejtse, mire készül. Az étteremben azonban összefutna Richarddal, Monica régi pasijával (Tom Selleck), aki majdnem felborítja mind a nagy eljegyzést, mind kettőjük kapcsolatát.

A hetedik sorozatban megindul a lázas készülődés az esküvőre. Monica szülei elárulják, hogy a lányok esküvőjére gyűjtött pénzből vették a nyaralót, ezért Chandler félretett pénzéből kell az esküvőt finanszírozni, aki viszont nem támogatja Monica gigantikus álomesküvő-utópiáját.

Chandler lámpalázás lesz fotózaskor, így különböző cselekkkel sem sikerül egy értékelhető

eljegyzési fotót készíteni róluk. Joey és Ross tradíciószerűen közösen izgulják végig a nemrég velük forgató Bruce Willis kalandjait a Dájhárdban, miután egymás hegyén-hátán nyomja el őket az álom. Monica nem képes eldönteni, hogy ki legyen a tanúja, így a lányokra bízta, akik pedig Joey-t és Chandlert kérik fel, hogy segítsenek nekik eldönteni. A rögtönzött zsűri feladatok elé állítja a két jelentkezőt, ahol Phoebe kerül ki győztesként, de végül mégis lemond Rachel javára.

Ross megtalálja a doktori disszertációját az egyetem könyvtárának egy eldugott zugában, ahova csak pásztoróra járnak a fiatalok, ezért az elszánt paleontológus mártírként állt a könyve mellett. Chandler azt állítja, hogy senki sem tudja öt perc alatt összeírni az összes államot. Joey-n kívül, aki 56-ot ír össze, mindenki ötven alatt marad, még Ross is, aki előbb kiselőadást tart, hogy egy iskolázott felnőttnek ez teljesen alap. Monica karácsonyi bonbont süt, hogy kedveskedjen a házbelieknek, amazok azonban meglehetősen pofátlaná válnak. Tekintve, hogy minden télapó ruha elfogyott a jelmezkölcsönzőből, Ross „Karácsonyi Tatu”-ként látogatja meg Bent, ám nem sokára megérkezik Chandler – aki hála a munkahelyének, be tudott öltözni Mikulásnak –, és a fiú érdektelenné válik a tatu iránt, aki viszont nagyon szeretné elmesélni a Hanuka történetét.

Phoebe kiégett lakását újra rendbe hozzák, de elfelejtik a válaszfalat visszahúzni, így Phoebe egyedül költözik vissza a lakásba, Rachel pedig marad Joey-nál. Chandler talál egy túrótorát az egyik ajtó előtt, amit Rachellel be is kebeleznek, Joey pedig lemondja a vacsorát Phoebével, egy randi miatt. Phoebe kioktatja, hogy ez mennyire nem helyénvaló, ám a legközelebbi megbeszélte találkozót ő kényszerül lemondani, ugyanis megjelenik David, a fizikus, aki azonban másnap hajnalban már repül vissza Minszkbe.

A széria talán legjobb részeként hosszú éjszaka vár mindannyiukra. Ross kedvéért mind felmennek megnézni a Bapstean King üstökösét. Hamar megunják, és legtöbben aludni mennek le a tetőről, de végül egyikük sem jut el odáig. Phoebét egy tűzjelző tartja ébren, amivel bármit csinál, mindenképp sípol. Chandler egyszerűen csak nem tud elaludni, de legalább Monicát sem hagyja. Tag (Rachel

titkára, aki idő közben a pasijává lépett elő) és Rachel éppen készülnek bevonulni a hálószobába, mikor összevesznek, hogy Rachel odarakta-e az elküldésre váró dossziét Tag asztalára. Tekintve, hogy nem jutnak egyről a kettőre, mindketten bemennek az irodába, ahol Rachel a saját asztalán találja a dokumentumot, ám nem szeretné ezt beismerni. Joey és Ross tovább keresik az üstökösöt, illetve csak utóbbi, mert Joey inkább a környékbeli házakban lakó leányokat lesi. S mivel a távcső Ross-nál van, Joey-nak nem marad más, mint az ajtókitámasztó-cső. Egy kis pánikolás után a tűzlétrán indulnak lefele, ám az alsó része beragadt, így le kell ugrianiuk.

Rachel is betölti a 30. évét, és érzi, hogy ideje, hogy komolyan vegye az étetet, mert fiatalabb már nem lesz, épp ezért szakít Taggel. Eközben néhány flashbackben tanúi lehetünk, hogyan viselték a többiek saját 30. születésnapjukat. Joey-nak újra szerepe lesz az Életünk napjaiban. Ismét Dr. Drake Ramoray-t játssza, még hozzá új aggyal. Monica és Chandler nem találnak megfelelő papot, aki összeadhatná őket, s mikor Phoebe felveti, hogy manapság bárki összeadhatja az embert, Joey azonnal jelentkezik rá. Hogy a beszéde minél személyesebb legyen, megkéri a párt, hogy meséljenek Londonról, az első éjszakáról, így egy újabb flashback vár minket. Monica olcsón akar menyasszonyi ruhát, Joey-t pedig díjra jelölik, amit nem kap meg, de cserébe átveszi a legjobb női mellékszereplőnek járó díjat a hölgy nevében, és tervezi, hogy megtartja. Az évad végéhez közeledve Monica és Chandler a beszédjükön dolgoznak,

amihez hatalmas visszaemlékezések párosulnak, így újra flashbackelünk, azonban jelen esetben a régi epizódokból kivágott részletekkel töltik ki a 21 perc jelentős hányadát a készítőik.

Joey főszerepet kap egy háborús filmben, ahol a partnerét Gary Oldman alakítja. Az egyetlen probléma, hogy muszáj az esküvő napján is forgatnia, így egyrészt elkésik az esküvőről, másrészt mikor végre befut, katonai egyenruhában kénytelen az esküvőt lebonyolítani. Chandler, mikor elindul otthonról, meghallja az üzenetrögzítőre felvett új üdvözlőszöveget melyben a „Bing-ék” kéri, hogy hagyjon üzenetet a telefonáló, tudatosan benne az egész helyzet, és nagyon bepánikol az esküvőtől. Barátai igyekeznek Monica elől eltitkolni, remélve, hogy megtalálják, és rábe-

szélik, hogy gondolja meg. Így is történik, bár ehhez Rachel segítségére van szükség, aki meglehetősen gyenge ürügyekkel tudja csak elhúzni Monica készülődését. Mindeközben Phoebe pozitív terhességi tesztet talál Monica fürdőszobájában, amiről a helyszínen Rachel, később Ross és az utolsó pillanatban még Chandler is értesül, aki biztosítja is Monicát, hogy ő is szeretné a gyermeket. Mikor Monica értetlenkedik, Phoebe megmondja, hogy megtalálták a terhességi tesztet, de Monica cáfolja, hogy az övé lenne.

A májusi ~~Parti~~ ig legyen titok, hogy vajon kié is lesz a pozitív terhességi teszt, de annyit előzetesen, hogy Rachelé...

Hayo

PÁLYÁZAT

A Budapesti Városvédő Egyesület József Attila születésének 100. évfordulójára pályázatokat hirdet középiskolások számára, megidézendő a költőnek, a város lakójának és megéneklőjének alakját.

1. „A költészet a nemzet lelkében ható varázs.” – címmel a közművelődési verseny feladata: versmondó vetélkedő, ahol a résztvevők az általuk kiválasztott verset nemcsak elmondják, hanem 3-5 oldalban leírják, megindokolják, miért azt a költeményt választották a költő életművéből.

2. „A jó költő jellemzi a kort.” – címmel bemutatni a költő városát, a korabeli Budapestet. A 8-10 oldalas munkához nemcsak költeményeit, hanem prózai műveit is felhasználhatják a pályázók, s képpel (illusztrációval) is kiegészíthetik.

A pályaművek elkészítésének határideje: **2005. április 11.**

A pályaműveket a Budapesti Városvédő Egyesület címére (1399 Budapest Pf. 701/5, illetve VI., Eötvös u. 10.) kell eljuttatni.

A pályázaton fel kell tüntetni:

- A mottóul választott József Attila idézetet;
- A pályázó nevét, lakcímét, telefonszámát;
- A felkészítő tanár és az iskola nevét, címét és telefonszámát.

A versmondók meghallgatása, majd ünnepélyes eredményhirdetés 2005. IV. 30-án, 15 órakor lesz az Egyesület Podmaniczky-termében (VI., Eötvös u. 10.). A pályázók erről külön értesítést kapnak.

A nyertesek közül az első 3-3 helyezettet vendégül látják a Hungaria Nostra ifjúsági városvédő táborában Sümegen 2005. VI. 27. és VII. 5. között, vagy helyette értékes ajándékutalványban és könyvjutalomban részesülnek. A többi résztvevő is értékes könyvjutalomra számíthat.

Érdeklődni lehet: Budapesti Városvédő Egyesület titkárságán, a 32-23-870 telefonszámon.

MÁSIK SZÍNHÁZ

Milan, Kundera

JAKAB ÉS AZ URA

Hódolat Denis Diderot-nak

Jakab.....BÉRES MIKLÓS

Úr.....PREISZNER MIKLÓS

Fogadósné.....IRODENKA BEATRIX

Márki.....HUSZÁR ANDRÁS

Saint-Ouen lovag.....HANN PÉTER

Fiatal Balek.....FEKETE ÁDÁM

Jusztina.....SIMON ERZSÉBET

Öreg Balek.....MOLNÁR BÁLINT

Agáta.....GALLAI ZSÓFI

Anyja.....BÁNEFALVI ZSÓFI

Lány.....LAZÁNYI KRISZTA

Felügyelő.....KOC SIS MÁRTA

Agáta anyja.....DERDA KRISZTA

A falu bírása.....AMBRÓ JUDIT

Jankó, pincér.....HANN ANDRÁS

Zene.....PREISZNER MIKLÓS

Technika.....CSERI ESZTER

Asszisztens, sűgő.....JAKAB JUDIT

Rendezés.....MAJER TIBOR

Bemutató: 2005. április 11-én, hétfőn, este 7 órakor
a Közgazdasági Politechnikum színháztermében.

További előadások: április 13., 15., 16., 17.

Jegyeket Jakab Judittól lehet kérni.

A tartalomból:

MCSP: Limerick füzér(ke).....	2
Poéngyilkos: Három fricska egy témára	4
Áramszünet: Metrókatasztrófa	7
Ahoj: Négy vers.....	8
Bebe: Két novella.....	10
Szatír: Négy vers.....	13
Cikkcakk: Messiás 2005.....	16
Kiszsizsa: Négy vers.....	20
Alphard: Pygmalioni plágiumok.....	22
Budolph: John Keats: Óda a görög vázához.....	23
Irodalmi házi verseny.....	24
Herendi Ági: Tévész anno.....	27
Tisza Kata: A gólyakalifa nője.....	28
Eugene Arndal versei.....	30
HaYóbarátok.....	32

Tavaszi Túlélőtúra: 2005. május 20-21.

A nevezési feltételek
megegyeznek az őszivel.

Nevezési díj:

- polisoknak: 1000 Ft
- volt polisoknak: 1200 Ft
- külsősöknek: 1600 Ft

Jelentkezni Mihók Vikinél
vagy Szmeskó Jánosnál lehet.

Aranyképzések

- In meditas res
- Az emberek eltávoznak az élet soraiból.
- Ekkor már öreg volt, amit könnyen észre lehet venni.
- A versek hangvételén és témáin érződött, hogy az író egyre öregszik.
- Nem fogalmazódik meg egy végkövetkeztetési tételmondat.
- Néha fennkölt a megfogalmazás.
- Ez egy elkeseredett hangvételű vers, melyből költőnk távozik.
- Ez a három egység három különböző egységet jelöl.
- Ha a szülők nem játékot vennének, hanem szellemi síkra helyeznék át a gyerekük nevelési vonalát, akkor a baba nem lenne antiszociális.
- Ő is szegény körülmények között nevelkedett, de később rájött a hasznos dolgokra, és ezért magasabb rangra emelkedett.
- Mindketten a nép jobbságáért küzdenek.
- Hunyadi Mátyás távollétében Hunyadi János vezette az országot.
- II. Jakab után vértelenül követi őt a trónon Urániai Vilmos.
- A szovjet–finn háború után a szovjetek megszerezték Kornéliát.
- A falanszter nagy, kétszárnyas, oszlopos U alakú épület.
- Ami a legjellemzőbb József Attilára, hogy a műalkotásait főként költői képekből építi fel.

**Az illusztrációk Papp Dani (ANZsu)
TANÓRAI RAJZAI.**

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Molnár Lajos

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében